

kon, som under redaktion af overjagtkonsulent Gregers Ahlefeldt-Laurvig-Bille og magister Vitus Gay er udkommet i 1944. Jagtleksikonet synes efter en flygtig gennemgang at dømme at være fortrinligt også for kulturhistorikere.

For den, der vil give sig i kast med jagtens historie, er der imidlertid stadig nok at gøre. Helt nyt stof vil det være muligt at fremdrage, således indenfor bondejagten, som næsten ikke findes omtalt. H. C. Frydendahl har i en artikel i Fynske Hjemstavn, III, 1939 (Sælfangst i fynske Farvande) behandlet sæljagten, men der tiltrænges mange andre undersøgelser og publikationer, før der kan kastes lys over denne interessante side af bondestandens liv.

Holger Rasmussen.

Vore gamle Købstæder.

Olaf Wentrup: Vore gamle Købstæder. Fyn. Flensteds Forlag. Odense. 1947.

Olaf Wentrup har givet sin Bog: »Vore gamle Købstæder« Undertitlen »Historiske Strejftog i Tekst og Billeder«. Udtrykket bidrager i høj Grad til Bogens Karakteristik. Forfatteren har strejft — i flere Tilfælde ret hurtigt — gennem de fynske Købstæders Historie og gennem deres historiske Minder. Han har sjældent givet sig Tid til at dvæle nogensteds eller at komme til Bunds i dette eller hint. Først og fremmest har han grebet efter det, der falder mest i Øjnene. I Gennemgangen af Byernes Historie opholder han sig derfor ved de mest dramatiske Træk; Perioder som Grevens Fejde, Svenskekrigen 1657—60 og Spaniolernes Besøg 1808 er hans Yndlingsobjekter. Bogen er ligeledes krydret af Beretninger om romantiske Tildragelser, således fortælles der indgaaende om H. C. Andersens Møde med Riborg Voigt i Faaborg. Desuden faar vi korte, men stærkt malende Beskrivelser af Byernes mere fremtrædende historiske Bygninger.

Bogen bygger ikke paa dyberegaaende historiske Studier; en Litteraturliste nævner kun de nærmest foreliggende og lettest tilgængelige Arbejder, og Bogen bærer ikke Præg af Kendskab til mere speciel Litteratur endsige et Arkivstudie. Nu og da citeres ganske vist ældre Forfattere, som Wentrup aabenbart har stor Respekt for, f. Eks. bringer han et Citat af Pontoppidan (hvilken Pontoppidan?) om de danske Købstadsbygninger i det 13. Aarhundrede og kalder det en glimrende Skildring. Det er vanskeligt at se det glimrende i den og endnu vanskeligere at se,

hvorfor Beskrivelsen, der er holdt i stor Almindelighed, skulde gælde just for det 13. Aarhundrede.

Efter dette er det klart, at Bogen just ikke bringer noget Nyt om de paagældende Købstæders Historie, men det kan forsaavidt ikke bebrejdes Olaf Wentrup, da det næppe har været hans Hensigt at gøre det. Han har øjensynligt set sin Opgave i at vække Folks Interesse for Byernes Historie, en Hensigt, der i og for sig er meget prisværdig. For at naa dette Maal har Forfatteren søgt at give Bogen en levende og tillokkende Form. Som stilistisk Forbillede har han aabenbart valgt Kunstneren blandt de danske Historikere, Hugo Matthiessen. Det kunde ikke være bedre, men gode Forbilleder er nu engang ikke nok. Hugo Mathiessens Stil er saa individuelt præget, at den ikke lader sig kopiere; det billedrige Sprog, der falder ham saa naturligt, kommer hos andre ofte til at virke kunstigt, undertiden opstyltet, og det er ikke sjældent sket i denne Bog. Hvorfor skal Christian II stadig kaldes den lænkede Ørn? Og det er farligt at lade Mindets Fugl synge altfor mange Sange endsige lade den bygge Rede paa lettilgængelige Steder. Men nok herom. Bogen er let læst, og hvis den vækker Interessen for Byernes historiske Minder hos blot en Del af dens Læsere, har den opfyldt sin Mission. Og en ubetinget Kompliment fortjener Bogen for sine Illustrationer. Den bringer en lang Række saavel gamle som nye Billeder, der baade i Motivvalg og Udførelse er fortrinlige. De vil i høj Grad hjælpe med til at aabne Folks Øjne for Købstædernes værdifulde historiske Minder.

Gunnar Olsen.

Hov sogn.

Kr. Værnfelt. Ved Skov og Strand. (Særtryk af »Fra Himmerland og Kær Herred. 1947). 228 s.

Det er landsbyen Hov (i Hals sogn i Vendsyssel), hvis historie *Kr. Værnfelt* her fortæller. Byen selv lå gemt bort fra alfarvej mellem store skove og moser, og der er ikke nogetsomhelst opsigtsvækkende i dens historie; det må nødvendigvis blive jævne bønders og fiskeres liv, der her skal fortælles om, og alligevel — eller måske netop derfor — er bogen blevet vellykket. Nu er det forfatterens fødeby, det drejer sig om, og det er naturligvis et stort plus for en historiker, når han kan fortælle om steder, han selv kender ud og ind; han har et personligt forhold til sit stof, som en anden aldrig får. Hver lokalitet står tydeligt for ham, mens han skriver, og han kan — om han da forstår og vil —